

CHRISTOPHER MOORE

autor NY Times bestselleru **ŠPINA VÁ PRÁCE**

POUŽITÉ DUŠE

Použité duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Christopher Moore

Použité duše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

CHRISTOPHER MOORE

autor NY Times bestselleru **ŠPINA VÁ PRÁCE**

POUŽITÉ DUŠE

CHRISTOPHER MOORE

**POUŽITÉ
DUŠE**

Překlad Tomáš Jeník

Na památku Keitha Bowena

Obsah

Prolog	9
První část	11
1 Den mrtvých	13
2 Zvěsti o mém skonu	20
3 Něco na té Sophii je	29
4 Mátomilovo soužení	41
5 Podverandový lid	50
6 Duchové mostu	59
7 Stydlivý bobek a Smrt	71
8 Dorotčini kamarádi	82
9 Kafe s Lily	95
Druhá část	109
10 Vzpomínání na věci minulé	110
11 Krokodýlí slzy	121
12 Pohyblivá temnota a rajcovní mniška	131
13 Stín tisíců ptáků	143
14 Leda ve snu	153
15 Čtvrtek na mostě	165
16 Zbrusu nový den	178
17 Nech mé tělo spočinout	194
18 Strategie	209
Třetí část	225
19 Dobrodružství Neposedného Charlieho	226
20 Zkouška, zkouška	233
21 Zabít Villarreala	246
22 Svěží	259
23 Zvláštní přitažlivost	270
24 Bitva	282
25 Karta Smrti	297
26 Podsvětí	310
27 Fort Point	322
28 Mátomilovo špičkování	332
29 Tak se stalo	343
Poděkování	355
O autorovi	357

PROLOG

(Vybráno z prvního vydání *Největší velké knihy mrtvých*)

- 1.** Blahopřejeme, byl jste vybrán do role Smrti. Je to špinavá práce, ale někdo to dělat musí. Vaší povinností je sbírat schránky s dušemi mrtvých a umírajících a doručit je do příštího těla. Pokud selžete, pohltí svět temnota a zavládne chaos.
- 2.** Před nějakou dobou přestal existovat Luminatus neboli Velká Smrt, jehož úkolem bylo udržovat rovnováhu mezi světlem a temnotou. Od té doby se síly temnot pokoušejí povstat z hlubin. Vy jste to jediné, co stojí mezi nimi a zkázou kolektivní duše lidstva. Tak to nepodělejte.
- 3.** Pro zadržení postupu sil temnot budete potřebovat tužku dvojku a diář, nejlépe nějaký bez obrázků roztomilých kotátek. Mějte ho v noci při ruce.
- 4.** Začnou se vám v něm objevovat jména a čísla. Číslo udává počet dní, které máte na vyzvednutí schránky s duší. Schránky poznáte podle karminové záře.

- 5.** Nikomu neříkejte, co děláte, jinak temné síly... atd. atd. atd.
- 6.** Ostatní lidé vás nemohou vidět, když vykonáváte své povinnosti, tak dávejte pozor při přecházení ulice. *Nejste nesmrtelný.*
- 7.** Nevyhledávejte ostatní svého druhu. Nezanedbávejte své povinnosti, jinak síly temnot zničí vše, co je vám drahé.
- 8.** Nezpůsobujete smrt, nemůžete smrti zabránit, jste služebníkem Osudu, ne jeho vykonavatelem. Smířte se s tím.
- 9.** Za žádnou cenu nedovolte, aby jakákoliv schránka s duší padla do rukou těm z hlubin – protože to by bylo zlé.

PRVNÍ ČÁST

Neměj strach
Všichni před tebou zemřeli
Nemůžeš tu zůstat
O nic víc než může zůstat dítě v lůně
Opusť vše, co jsi znal
Vše, co miluješ
Opusť bolest a utrpení
Taková je smrt

*– Tibetská kniha o životě a smrti
(Tibetská kniha mrtvých)*

1

Den mrtvých

V San Francisku byl chladný tichý listopadový den a štíhlý, poněkud snědší padesátník Alphonse Rivera seděl za pultem ve svém antikvariátu a listoval *Největší velkou knihou mrtvých*. Staromódní zvoněk u dveří zacinkal, a když Rivera vzhlédl, uviděl Císaře ze San Franciska. Vplul dovnitř jako nadýchaný bouřkový mrak, následován svými dvěma věrnými psy, Bummerem a Lazarem, kteří hned začali naléhavě štěkat a čenichat, načež se rozběhli mezi regály jako psi agenti Tajné služby, aby vyčistili objekt ode všech potenciálních záludných zabijáků a zbytků masové pizzy.

„Jména musí být zaznamenána, inspektore,“ prohlásil Císař, „jinak budou zapomenuta!“

Riveru nijak nevylekali, ale čistě ze zvyku mu ruka sjela k pasu, kde nosíval zbraň. Po pětadvaceti letech u policie to byl pohyb zcela automatický, jenomže teď jeho pistole ležela zamčená v sejfu v zadní místnosti. Pod pultem měl jenom elektrický paralyzér, který za celý rok od chvíle, kdy si otevřel antikvariát, vzal do ruky jenom proto, aby jej oprášil.

„Čí jména?“

„Pochopitelně jména mrtvých,“ opáčil Císař. „Potřebuji nějakou účetní knihu.“

Rivera vstal ze židle a položil brýle na čtení na pult vedle knihy. Bostonský teriér Bummer a zlatý retrívř Lazarus se v mžiku zhmotnili vedle něj. Teriér panáčkovoal a poučil oči na počest novopečeného přírůstku do pantheonu pamlskových bohů, jímž se mohl Rivera stát. Za jistou cenu.

„Nic pro tebe nemám,“ oznámil psům Rivera a nemohl se zbavit pocitu, že pro ně jednoduše měl mít něco nachystaného. „Vlastně tady ani nemáte co dělat. Psi mají vstup zakázán.“ Ukázal na nápis na dveřích, který se dal zaprvé přečíst jenom z ulice a zadruhé byl v jazyce, kterému Bummer nerozuměl, což byly vlastně všechny.

Lazarus, který seděl parťákovi za zády a klidně oddechoval, raději odvrátil hlavu, aby se Rivera necítil ještě trapněji.

„Sklapni,“ řekl mu Rivera. „Vím, že neumí číst. Ale může mi věřit, že se to tam píše.“

„Inspektore?“ Císař si uhladil plnovous a narovnal si klopy ošumělého tvídového kabátu, neboť se chystal nabídnout pomoc občanovi v nouzi. „Vždyť přece víte, že Lazarus neumí mluvit.“

„Zatím,“ poznamenal Rivera. „Ale vypadá, jako by chtěl něco říct.“ Expolicista si povzdechl, sklonil se a podrbal Bummera mezi ušima.

Bummer mu to dovolil, spustil se na všechny čtyři a slastně zafuněl. *Mohls být někdo, pomyslel si, hrdina, ale já teď budu muset aspoň míli čmuchtat v uleželých lejnech, než z čumáku vypudím puch tvého selhání... Á, to je příjemné. Jojo, moc pěkné. Jsi můj nový nejlepší kamarád.*

„Inspektore?“

„Už nejsem inspektor, Vaše Veličenstvo.“

„Oslovení ‚inspektore‘ jste si vysloužil roky řádné služby, a proto vám zůstane na věky věků.“

„Na věky věků,“ zopakoval Rivera s úsměvem. Císařovo vzletné vyjadřování ho vždy bavilo, připomínalo mu jisté ušlechtilější, vznešenější

doby, které vlastně nikdy nezažil. „Že už se nezbavím toho oslovení, mi ani tak nevadí. Spíš jsem doufal, že se zbavím všech těch podivných událostí, které jsem v práci řešil.“

„Podivných událostí?“

„Vždyť víte. Byl jste u toho. Nestvůry pod zemí, obchodníci se smrtí, pekelní psi, Charlie Asher – vždyť ani nevíte, co je za den, ale víte...“

„Je úterý,“ oznámil mu důstojně Císař. „Dobrý chlap, ten Charlie Asher – statečný muž. Položil život za lid tohoto města. Bude nám dlouho chybět. Ale obávám se, že podivné události se dějí dál.“

„Ne, nedějí,“ prohlásil Rivera rezolutněji, než cítil. Změnit téma. Změň téma. Byl jako na jehlách už jen proto, že byl *Día de los Muertos*, svátek mrtvých. Ostatně proto vytáhl ze šuplíku *Největší velkou knihu mrtvých*, ale další připomínky si k tělu nepustí. Kdosi mu před časem řekl: *Jakmile vezmeš noční můru na vědomí, dáš jí sílu*. Možná to byla strašidelná gotička, co dělávala pro Charlieho Ashera. „Říkal jste, že potřebujete účetní knihu?“

„Abych zaznamenal jména mrtvých. Včera za mnou přišli – byly jich stovky – a řekli mi, ať si zapíšu jejich jména, aby se na ně nezapomnělo.“

„Ve snu?“ Rivera to nechtěl slyšet. Vůbec o to nestál. Už to byl rok, co se to stalo. Přišla mu *Velká kniha*, byl povolán a vykašlal se na to. Zatím šlo všechno hladce.

„V noci jsme si zdřímlí u záchodků v Jachtklubu sv. Františka,“ vysvětloval Císař. „Mrtví k nám přišli po vodě, připluli, jako mlha. Byli poněkud neodbytní.“

„To oni dovedou, jen co je pravda,“ souhlasil Rivera. Císař byl starý blázen, milý, šlechtný a upřímný cvok. V minulosti se bohužel ukázalo, že spousta jeho šíleného blábolení je pravda, což byl také důvod, proč Riverovi sevřel žaludek čirý děs.

„Takže s vámi mrtví také hovoří, inspektore?“

„Dělal jsem patnáct let na vraždách, naučil jsem se poslouchat.“

Císař pokýval hlavou a otcovsky stiskl Riverovi rameno. „Chráníme živé, ale evidentně jsme rovněž povoláni *sloužit* mrtvým.“

„Účetní knihy nevedu, ale mám tu pár pěkných velkých deníků.“

Rivera zavedl Císaře k regálu, kde stály vyrovnané deníky v plátěných i kožených vazbách různých velikostí. „Kolik mrtvých budete zaznamenávat?“ Při jednání s Císařem se člověk pokaždé přistihl, že mimoděk vyslovuje věci, které zrovna nesvědčily o jeho duševním zdraví.

„Všechny,“ oznámil Císař.

„Tak v tom případě budete potřebovat opravdu velký deník.“ Rivera mu podal bytelný kožený diář formátu A5.

Císař si deník vzal, zběžně jej prolistoval a potom přešel rukou po deskách. Potom se podíval na Riveru a v očích se mu leskly slzy. „Ten bude perfektní.“

„Budete také potřebovat pero,“ nadhodil Rivera.

„Tužku,“ opravil ho Císař. „Tužku dvojku. V tom byli velmi konkrétní.“

„Mrtví?“

Bummer štěkl, což jednoznačně znamenalo: „Jasně že *mrtví*, ty vypelichaná veverka. Copak si sedíš na uších?“ Z Rivery pořád nevypadla žádná добрota a přestal Bummera drbat za ušima, tak ať si trhne.

Lazarus omluvně zakňučel, což mělo znamenat: „Promiň mu to, od té doby, co získal schopnosti pekelného psa, se chová jako nesnesitelný sebestředný pitomec, ale starý pán ho má rád, tak co naděláš? Ale je fakt, že by tě nezabilo, kdybys měl pro kamarády pod pultem schovanou nějakou dobrotu.“

„Ano, mrtví,“ potvrdil Císař.

Rivera přikývl. „Tužky na skladě normálně nemám, ale myslím, že tu pro vás něco najdu.“ Vrátil se ke kase a otevřel zásuvku. Když mu poštou přišla *Největší velká kniha mrtvých*, koupil si podle instrukcí diář a tužky. Ještě mu jich pět zbylo. Podal jednu Císaři. Ten si ji vzal, zkontroloval hrot a pak ji zastrčil do vnitřní kapsy svého ohromného kabátu, kde ji podle Rivery už nikdy nemohl najít.

„Co jsem vám dlužen za ten deník?“ zeptal se Císař. Vylovil z kapsy několik zmuchlaných bankovek, ale Rivera jen mávl rukou.

„To nechte. Berme to jako službu městu.“

„Jako službu městu,“ zopakoval Císař, načež se obrátil ke své družině: „Pánové, vyrazíme do knihovny a začneme sestavovat seznam.“

„Kde najdete ta jména?“ zajímal se Rivera.

„V nekrolozích přece. A pak se možná zastavím na policejní stanici a projdu hlášení o pohřešovaných lidech. Myslíte, že by mi tam s tím mohl někdo pomoci?“

„Určitě. Zavolám na hlavní stanici na Vallejo Street. Ale stejně mám pocit, že vás čeká obrovský úkol. Říkal jste, že musíte zaznamenat *všechny* mrtvé. Město existuje už nějakých sto šedesát let, že? To je spousta mrtvých.“

„Špatně jsem se vyjádřil, inspektore. Všechny mrtvé, ale se zvláštním zřetelem na ty, kteří zemřeli v posledním roce.“

„V posledním roce? Proč?“

Císař pokrčil rameny. „Protože mě o to požádali.“

„Ale proč se zvláštním zřetelem na poslední rok?“

„Aby se na ně nezapomnělo.“ Císař se poškrábal v dlouhých prošedivělých vousech a zalovil v paměti. „Ačkoli vlastně mluvili spíš o tom, že se nesmějí *ztratit*. Aby se *neztratili* v temnotě.“

Riverovi vyschlo v krku a z tváře se mu vytratila veškerá barva. Otevřel Císaři dveře a zacinkání zvonku mu vrátilo dar řeči. „Tak hodně štěstí, Vaše Veličenstvo. Zavolám na stanici. Budou vás očekávat.“

„Vřelé díky.“ Císař si zastrčil deník do podpaží a zasalutoval. „Kupředu, hoši!“ Vyvedl psy z antikvariátu. Bummer vykopl zadníma nohama a zaškrábal na koberci, jako by se z nich snažil oklepat špínu zvanou Alphonse Rivera.

Rivera se vrátil na své místo za pultem u kasy a upřel pohled na obálku *Největší velké knihy mrtvých*. Škodolibě se z ní na něj zubil stylizovaný kostlivec, na kostnatých prstech měl nabodnutých pět lidí, vyvedených ve veselých barvách svátku mrtvých.

Ztracení v temnotě. Jenom v posledním roce?

Zhluboka se nadechla, jako by chtěla znovu zakvílet, ale místo toho jen zapraskala elektřina, když jí pod rubášem zařadovaly elektrody paralyzéro. Žuchla na zem jak halda mokrých hadrů.

2

Zvěsti o mém skonu

To přece nejde, aby člověk jednou jedinkrát ojel mnišku a žil z toho do konce života,“ prohlásil Charlie Asher.

„Technicky vzato nejsi tak docela člověk,“ namítla Audrey. Bylo jí pětatřicet, měla světlou pleť a byla hezká. Měla kaštanově hnědé vlasy a ruce a nohy štíhlé a svalnaté, jako by často cvičila jógu. Dělal hodně jógu. „A vůbec nechodíš mezi lidi.“

Milovala Charlieho, ale za ten rok, co byli spolu, se změnil.

Seděla na perském koberci v někdejší jídelně obřího viktoriánského domu, který nyní sloužil jako buddhistické centrum Tři klenoty. Charlie stál kousek od ní.

„A přesně o tom mluvím. Takhle prostě mezi lidi nemůžu. Potřebuju žít, něco dokázat.“

„Už jsi dokázal. Zachránil jsi svět. Porazil jsi v bitvě síly temnoty. Jsi vítěz.“

„Nepřipadám si jako vítěz. Měřím pětatřicet centů a při chůzi vláčím macka po zemi.“

„Promiň,“ opáčila Audrey. „Bylo to dost narychlo.“ Svěsila hlavu, přitáhla si kolena k bradě a schovala tvář. *Změnil* se. Když ho poznala, byl to milý, pohledný vdovec – hubený chlapík, který nosil pěkné obleky z druhé ruky a zoufale se snažil přijít na to, jak by měl ve velmi zvláštním světě úplně sám vychovávat šestiletou dceru. Teď jí byl po kolena, měl krokodýlí hlavu, kachní nohy a pod purpurovým čarodějnickým rouchem ukrýval pětadvaceticentimetrový klacek.

„To nic, to nic,“ uklidňoval ji Charlie. „Bylo to od tebe hezké.“

„Myslela jsem, že se ti to bude líbit,“ řekla Audrey.

„Já vím. A zachránilas mě. Nechci být nevděčný.“ Pokusil se o povzbudivý úsměv, ale výsledek poněkud podkopalo jeho osmašedesát špičatých zubů a skelná černá očka. Vážně mu chybělo obočí, které by mohl přátelsky povytáhnout. Chtěl ji aspoň pohladit po ruce, ale protože mu místo ruky pořídila dravčí spár, jenom ji píchl, takže se odtáhla. „Je to moc pěkný kousek,“ dodal rychle. „Jenom, no... není moc užitečný. Za jiných okolností bychom si ho oba dva určitě užili.“

„Já vím, připadám si jako zlý džin.“

„Nedráždí mě, Audrey, už tak je to fuška, a to si tě nemusím představovat oblečenou jako džina.“

Milovali se, vlastně několikrát, noc předtím, než zemřel. Ale poté, co vzkřísila jeho duši v současném těle, které vytvořila z náhradních dílů a lančmítu, se dohodli, že si sex odpustí, protože je ta představa trochu děsila – a taky proto, že při erekci pokaždé upadl do bezvědomí – ale hlavně proto, že je to děsilo.

„Ne, já to myslím tak, že jsi vyslovil přání a já ti ho splnila, ale zapomněl jsi upřesnit podmínky, a tak jsi naletěl.“

„Copak jsem si někdy přál tohle?“ Ukázal na ocas, který mu vyklouzl z roucha a dopadl na koberec.

„Dost jsi blouznil, když jsi umíral. Takže jsi o to sice explicitně *nepožádal*, ale v jednom kuse jsi *drmolil* o tom, jaké máš výčitky, že ses nevyšpal se spoustou ženských. Tak jsem myslela...“

„Měl jsem v těle jed. Umíral jsem.“

V sanfranciských stokách svedl bitvu s trojicí vraních keltských bohů zvaných Morríghan a jedna z nich ho podrápala jedovatými spáry, což ho nakonec zabilo.

„Improvizovala jsem,“ připustila Audrey. „Poprvé po dvanácti letech jsem měla sex, tak jsem to asi trochu přehnala s důrazem na rozměry tvého mužství. Přepískla jsem to.“

„Myslíš jako s těmi vlasy?“

„Co je špatného na mých vlasech?“ Uhladila si vlasy, které jí na hlavě vytvářely téměř dokonalou repliku Hokusaiovy Velké vlny. Něco takového byste čekali spíš na molu při nějaké avantgardní módní přehlídce v Paříži než v San Francisku, zvláště v buddhistickém centru.

„Vůbec nic,“ uklidňoval ji Charlie. Jak mohl udělat takovou botu a začít mluvit o jejích vlasech? Byl beta samec a instinkt mu jasně říkal, že diskuzi o ženských vlasech nikdy nemůže vyhrát. Ať jste na tu cestu vstoupili kdekoliv, dříve či později jste neomylně spadli do pasti.

Občas si říkal, že při přesunu své duše do nového těla musel přijít o pěkných pár bodů IQ, i když k tomu došlo jenom chvíli po smrti. „Miluju tvoje vlasy,“ zachraňoval situaci. „Ale sama jsi přece říkala, že si tak trochu kompenzuješ těch dvanáct let v Tibetu, kdy sis musela holit hlavu.“

„Možná,“ připustila. Rozhodla se, že to přejde. Jednak by u buddhistické mnišky mohl někdo přílišné lpění na vlasech považovat za výrazný regres v duchovním rozvoji, navíc skutečně uvěznila muže, jehož milovala, v maličkém těle, které splácala dohromady z částí různých zvířat a fláku krutí šunky, takže za to cítila odpovědnost. Podobnou diskuzi nevedli zdaleka poprvé, ale přišlo jí nefér, aby se z ní vyvlékla pomocí *kung-fu uražené frizúry*. Povzdechla si. „Nevím, jak tě dostat do normálního těla, Charlie.“

A bylo to venku, holá pravda jí vyklouzla z úst a zůstala ležet na koberci mezi nimi, stejně mátožná a nepoužitelná jako – no vždyť víte.

Charliemu poklesla čelist (a že jí byl pořádný kus). Předtím mu vždy říkala, že by to mohlo být komplikované, obtížné, ale teď... „Nevěděla

jsem to, ani když jsem tenkrát od tebe a ostatních obchodníků se smrtí začala kupovat schránky s dušemi a vkládat je do veverčího lidu. Tedy znala jsem příslušný rituál, ale žádný text neříkal, že to bude fungovat. Ale ono to fungovalo. Tak třeba mě něco napadne.“

Ani na vteřinu si nemyslela, že by ji mohlo něco napadnout. Přesouvala duše ze schránek do masových panenek, které sama poskládala, a používala při tom *phowu cíleného přenosu* v domnění, že je zachraňuje. Potom použila také *phowu nesmrtelnosti* na šest smrtelně nemocných starých dam v domnění, že jim zachraňuje život, přestože ve skutečnosti jen zpomalovala jejich smrt. Byla buddhistickou mniškou, která získala ztracené svitky *Tibetské knihy mrtvých* a dokázala věci, které nikdo jiný na světě nesvedl, ale nemohla udělat, co po ní Charlie chtěl.

„Problém je s tělem, že jo?“ zeptal se Charlie.

„Částečně. Víme sice, že kolem chodí lidé bez duše a že si je nakonec nějaká duše najde, nebo že ji najdou, ale co by to provedlo s osobností člověka, kterému bychom vnutili tvoji duši, a on by pak našel svou schránku s duší?“

„To by byl asi malér.“

„Přesně. Navíc, když se duše přesune do schránky, ztrácí svou osobnost: čím déle je bez těla, tím menší část osobnosti si zachová, což je dobře. Myslím, že právě proto se my buddhisté učíme, jak se oprostít od ega, abychom se duchovně povznesli. Dejme tomu, že bych dokázala přesunout tvoji duši do někoho, kdo duši nemá a kdo ještě nenašel svou schránku s duší. Mohlo by to zničit jeho osobnost; nebo tvoji. Nechci tě zase ztratit.“

Charlie nevěděl, co na to říct. Pochopitelně měla pravdu. Veverčí lidé byli ukázkovými příklady duší, které si nepamatovaly svou osobnost. Až na několik výjimek, jejichž duše Audrey přesunula po relativně krátké době ve schránce, to byli jenom potrhlí masoví maňásci. Pod verandou si vybudovali vlastní městečko.

„Telefon,“ prohlásil masový maňásek Bob, když v doprovodu asi tuctu veverek Charlieho velikosti vešel do místnosti. Z jasně červeného

miniaturního kostýmu strážce londýnského Toweru vykukovala Bobovi rysí hlava. Kromě Charlieho byl jediným příslušníkem veverčího lidu, jenž uměl mluvit. Ostatní všemožně syčeli, klapali a gestikulovali, aby vyjádřili, co chtějí říct. Všichni měli ovšem na sobě elegantní kostýmy, které jim Audrey ušila.

Bob podal Audrey bezdrátový telefon a ta přijala hovor.

„Haló!“ ohlásila se.

Z telefonu se ozval holčičí hlásek: „Jsem Smrt, ničitelka světů!“

Audrey podala telefon Charliemu. „To je pro tebe.“

Detektiv inspektor Nick Cavuto, který dělával Riverovi u sanfranciské policie patnáct let partáka, stál za kasou v Riverově krámu nad hromadou bledé kůže a černých hadrů.

„Vypadá to, žeš zabil čarodějnici,“ poznamenal. „Pech,“ dodal. A pak: „Zajdem na oběd?“

Měřil přes metr devadesát, vážil skoro sto dvacet kilo a hrdě hrál roli drsného detektiva ze staré školy: nosil klobouk ze 40. let, pomačkané obleky, převaloval v puse nezapálené doutníky. Obušek, který mu vždy čouhal ze zadní kapsy, ho Rivera nikdy neviděl použít. Ve čtvrti Castro, kde žil, mu všichni říkali „inspektor medvěd“. Pochopitelně ne do očí.

„Není mrtvá,“ opravil ho Rivera.

„Škoda. Těšil jsem se, že se s ní k tobě do krámu přijdou zpěvy a tanci rozloučit řapkalové.“

„Není mrtvá.“

„Nebo můžeme zbastlit pár veršů sami. Já začnu. Ty se přidáš na ‚jaká stará čarodějnice?‘“

„Není mrtvá.“

„Jak dlouho je mimo?“

„Asi dvacet minut, potom půl hodiny, to jsem ti zavolal, a pak...“ podíval se na hodinky, „asi čtvrt hodiny.“

„Takže se probrala a tys ji znova omráčil?“

„Abych měl čas vymyslet, co s ní.“

„Tobě se stýská po práci, vid?“ Cavuto si posunul klobouk z čela a podíval se na Riveru. „Hele, čistě technicky, jelikož jsi součástí aktivních záloh, můžeš jet se mnou, kdykoliv dostaneš chuť někoho připéct paralyzérem. Omračováním náhodných hipisaček ve vlastním krámě kšeftu moc nepomůžeš. Samozřejmě mě budeš muset pozvat na oběd.“

V době, kdy spolu dělali u policie, Cavuto obvykle začínal mluvit o obědě už při snídani.

„Tohle není žádná normální hipisačka.“

„Máš recht, většinu lidí taser jenom složí a za chvíli jsou zase na nohou. Na ránu paralyzérem je mimo sebe moc dlouho.“

Rivera pokrčil rameny. „Zrovna tohle se mi na ní líbí ze všeho nejvíc.“

„Budeš muset něco vymyslet, nemůžeš ji pořád dokola omračovat. Cítím, jako by se tu něco pánilo – to je skotská?“

„Myslím, že spíš rašelina. Jo. Ale to nemá co dělat s paralyzérem, takhle je prostě cítit.“

„Mám jí nasadit želízka? Odvézt na stanici? Jenom za ten ohoz bych ji mohl na chvíli strčit do cvokhausu.“

„Myslím, že by to mohla být nadpřirozená bytost,“ nadhodil Rivera. Promnul si spánky, aby se nemusel dívat na Cavutův výraz.

„Jako ta údajná ptačí ženská, cos ji údajně devětkrát střelil a která se údajně proměnila v obří vránu a údajně odletěla do prdele? Jako tak?“

„Chystala se zabít Charlieho Ashera.“

„Říkals, že mu honila péro.“

„Tahle je jiná.“

„Honitba nebyla?“

„Ne, po téhle stránce je to úplně jiná bytost. Tahle například nemá žádné viditelné spáry. Jenom kvílí.“

„Ale jsi přesvědčený, že je nadpřirozená, protože...?“

„Protože když zakvílí, mám vidiny umírajících lidí a dalších hrůz. Je to nadpřirozená bytost.“

„Sám seš nadpřirozená bytost, ty troubo,“ oznámil ženský hlas z podlahy. Posadila se.

„Jen než ji odvezu ke svatému Františkovi, naládujou do ní sedativa a zavřou ji do cvokárny. Řeknu, že si to udělala sama.“

„Svatý František není ani deset bloků odsud. Hoď ji do auta, pusť ma-ják a jsi tam, než přijde k sobě.“

„Nebudu se s ní tahat, když může do auta klidně dojít po svých.“

„Pomůžu ti. Může jí trvat dvacet minut, než přijde k sobě.“

„Tak to máš dost času, abys skočil koupit pár burgrů a přinesl je sem.“

„Zavolám tam a pak si je vyzvednu.“

„Zatočené hranolky. Dva dvojité burgry bez rajčat. Platíš.“

„Inspektore Cavuto, vy jste ale nenažraná děvka,“ utrousil Rivera a sáhl po telefonu.

„Pomáhat, chránit a dobře se nadlábnout – motto sanfranciské policie.“ Mohutný policajt se zazubil. „Ale nebude asi od věci, když ji trochu zpacifikujeme. V autě mám stahovací pásy na kotníky. Objednej burgry.“

Rivera zmáčkl na telefonu tlačítko rychlé volby oblíbené hamburgárny a sledoval, jak jeho bývalý parťák vyrazil k hnědému fordů, který jako obvykle zaparkoval v červené zóně. Cavuto otevřel kufr a chvíli se v něm přehraboval.

Děvče z hamburgárny se do telefonu ohlásilo energickým: „Gurmánské burgry Polk Street, co si dáte?“

„No, dal bych si...“

ZZZZZT!

Téměř ten zvuk neslyšel, jenom se mu do páteře zahryzla pronikavá bolest. Od zátylku se rychle rozlékla do celého těla. Ve zlomku vteřiny, než se mu se zasyčením roztříštily veškeré myšlenky, si uvědomil, že paralyzér nechal ležet na pultu za sebou. Když přišel k sobě, skláněl se nad ním Cavuto.

„Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Deset, možná patnáct vteřin.“

Rivera si promasíroval zátylek. Musel se při pádu praštit o pult. Bolely ho všechny klouby. Zvedl se na rukou a kolenou a podíval se do míst, kde předtím ležela rozedraná kvílející ženština.

„Je pryč,“ řekl Cavuto. Zakýval Riverovi před očima svými pouty. Zůstala zamčená. „Uslyšel jsem, jak zase kvílí, vběhl dovnitř, ale byla pryč.“

„Zadní dveře jsou zamčené,“ opáčil Rivera. „Běž za ní.“

„Na tom nesejde. Je pryč.“

„Co ten kouř? Zapálila to tu?“

„Ne. Jenom trocha dýmu za kasou v místech, kde nejspíš stála, když tě omráčila.“

„Aha.“

„Jo,“ souhlasil Cavuto. „Budeš muset zavolat někoho, kdo má s tímhle víc zkušeností než já.“ Zvedl ze země telefonní sluchátko a přiložil si ho k uchu. „Slyšela jste objednávku? Dva dvojité burgry, středně propečené, se vším kromě rajčat, zatočené hranolky.“ Podíval se na Riveru. „Dáš si taky něco?“

3

Něco na té Sophii je

Sophie Asherové bylo sedm. Žila s tetami Jane a Cassie v San Francisku ve druhém patře domu, nabízejícím výhled na tramvajovou linku na North Beach. Sophie měla tmavé vlasy a modré oči po matce a přebujelou fantazii po otci. Oba její rodiče však zemřeli. To byl také důvod, proč se o ni staraly zmiňované tety a také dvě vdovy, které bydlely ve stejném domě – paní Lingová a paní Korjevoová, k tomu ještě dva ohromní černí pekelní psi Alvin a Muhammad, kteří se jednoduše zhmotnili v jejím pokoji, když byla ještě nemluvně. S oblibou se strojila jako princezna, hrála si s plastovými poníky, chroupala sýrové křupky a chvástala se svou mocí a vládou nad Podsvětím a Smrtí. Což byl také důvod, proč ji zrovna teď poslali do pokoje, zatímco teta Jane něco horečně drmolila do telefonu v obýváku.

Čas od času vystrčila Sophie hlavu ze dveří a vypálila další salvu vzletných nesmyslů, protože byla Luminatus, krucinál, a *bude* mít poslední slovo.

„Jsem Smrt, ničitelka světů!“ zahulákala. Na razanci prohlášení poněkud ubrala růžová stuha, jíž měla stažený culík a kterou si jako na potvoru při bleskovém ústupu do pokoje přibouchla do dveří.

„Takže tohle tady teď řešíme,“ oznámila Jane do telefonu. „Úplně se nám vymkla z rukou.“ Jane byla vysoká, měla hranatou tvář a se svými krátkými platinovými vlasy prováděla nejrůznější účesové kreace. Jednou si je vyčesala a natužila do zlostných hřebíků, jindy si je zase naondulovala, každopádně vždy sloužily jako kontrapunkt k pánským oblekům šitým na míru, které nosila do banky, kde pracovala. Ve výsledku vypadala buď děsivě krásně, nebo hrozně zmateně. Teď měla na sobě tvídový oblek ze Savile Row se vzorem kohoutí stopy, poděděný po Charliem, vestičku s řetízkem na kapesní hodinky a kožené lodičky na dvacetcentimetrových podpatcích v témže odstínu červené jako její motýlek. Klidně mohla být výsledkem nehody při cestování časem, když se části Doktora Who záhadně promíchaly s kusy robotické strip-térky.

„Je jí sedm,“ namítl Charlie. „Zjistit, že jsi Smrt – pro dítě je to hrozná rána. *Mně* bylo třiatřicet, když jsem si myslel, že jsem Luminatus, a doteď z toho mám trochu trauma.“

„Pověz mu o zubniče,“ napovídala Cassie, Janeina manželka. Stála u kuchyňského ostrůvku naboso, v teplácích na jógu a absurdně velkém olivově zeleném svetru, rusé vlasy jí splývaly na ramena v dlouhých vlnitých pramenech – na první pohled klidná, přívětivá žena, heřmánkový čaj k Janeině koktejlu z vodky a jízlivosti.

„Psst,“ sykla Jane. Sophie nevěděla, že volají jejímu otci, myslela si, že je mrtvý. Charlie to tak chtěl.

„Nevychází s ostatními moc dobře,“ pokračovala Jane. „Jelikož je totiž ta magická bytost, má poněkud nereálná očekávání, pokud jde o jiné magické – ehm, osoby. Tuhle jí vypadl zub...“

„Ááh,“ protáhl smutně Charlie.

„Ááh,“ zopakoval po něm Bob a ostatní veverčí tvorové, kteří se nahrnuli ke sluchátku, jako by to byl táborový vypravěč, začali vydávat nejrůznější variace toho zvuku.

„No, zubnička zkrátka tu noc zapomněla Sophii šoupnout pod polštář peníze...“

Sophie patrně zaslechla klíčové slovo „zubnička“ a vystrčila hlavu ze dveří. „Já tu mrchu seřežu a seberu jí ten pytel čtvrtáků! *Nenechám se ojebávat!*“

Pod Janeiným namířeným prstem zacouvala Sophie zpátky do svého pokoje a zavřela dveře.

„Vidíš?“

„Kde se to naučila? Malé děti takhle nemluví.“

„Sophie ano. Prostě tak začala mluvit.“

„Nemluvila tak, když jsem byl naživu. Někdo ji to musel naučit.“

„Takže ty jsi úplně v klidu, když se najednou stane ztělesněním Smrti, aniž by se o tom aspoň něco dověděla ze *Sezamové ulice*, ale stačí jedna lehká vulgarita a najednou je to všechno moje chyba.“

„To neříkám, jenom...“

„Je to Janeina chyba,“ zavolala Cassie z druhé strany místnosti.

„Ty zrádná lesbo.“

„Slyšíš, jak je neotesaná?“ kontrovala Cassie.

„Jdi do prdele s neotesaností, Cassie. Kdo u sebe dneska ještě nosí hotovost? Chtěla jsem jí za ten zub zaplatit druhý den. Sophie má nereálná očekávání.“

„A co s tím mám dělat?“ zeptal se Charlie. „Nemůžu ji přece umravnit.“

„O to přesně jde: *nikdo* ji nedokáže umravnit.“

„Bojíš se *koťátka*?“ zeptal se Charlie. Když se Sophie začínala učit mluvit, Charlie jí kupoval desítky domácích mazlíčků, od křečků a zlatých rybek po šváby. Žádné zvíře nepřežilo déle než pár dní. Až později Charlie víceméně náhodou zjistil, že když Sophie ukáže prstem na živého tvora a řekne „koťátko“, řečený tvor rázem přestane být živý. Když se to stalo poprvé – koťátku ve Washington Square Parku –, šokovalo ho to. Ale až když to udělala o pár minut později podruhé, když namířila prstem na staříka a vyslovila to děsivé slovo na k a dotýčný na místě padl mrtvý k zemi, vznikl problém.

„Nevím, jestli to slovo na k vůbec ještě používá,“ opáčila Jane. „Nevím, jestli náhodou neztratila svou moc.“

„Jak tě to napadlo?“

Jane se tázavě podívala přes obývací na Cassie. Drobná rusovláška přikývla. „Řekni mu to.“

„Pekelní psi jsou pryč, Charlie. Když jsme se včera ráno probudily, byli jednoduše fuč. Dveře zůstaly zamčené, všechno bylo na svém místě, jenom psi zmizeli.“

„Takže Sophii teď nikdo nechrání?“

„Tak to prr. Já a Cassie ji chráníme. Já se dokážu celkem pochlapit a Cassie umí to karate pro zpomalené.“

„Taiči.“

„To není bojové umění,“ namítl Charlie.

„Já jí to říkala,“ potvrdila Cassie.

„No, každopádně musíte pejsánky najít! A také musíte zjistit, jestli Sophie stále disponuje svou mocí. Třeba se dokáže bránit sama. S Morrighan udělala krátký proces.“ Charlie pronásledoval vraní ženy do rozlehlé podzemní jeskyně pod San Franciskem a sváděl s nimi lýtý boj, když se tam znenadání zjevila Sophie s Alvinem a Muhammadem a zlikvidovala Morrighan v podstatě mávnutím ruky. Bohužel nedorazila včas, aby zachránila Charlieho před účinky jejich jedu.

„Nemůžu ji přece nechat někoho *odkotátkovat*,“ namítl Jane. „To je možná jediný užitečný výsledek tvojí výchovy.“

„To není pravda,“ ozvala se Cassie. „Dává si ubrousek do klína a po každé řekne prosím a děkuju.“

„No tak to zkuste,“ přesvědčoval je Charlie. „Udělejte pokus.“

„Na paní Lingové? Na paní Korjevové? Na pošťákovi?“

„Ne, samozřejmě že ne, na žádném člověku. Třeba na laboratorní kryse.“

„Ráda bych ti připomněla, že většina tvých přátel jsou laboratorní krysy.“

„Hej!“ vykřikl Bob.

„Na nich ne,“ řekl Charlie. „Myslel jsem nějaké zvíře, které nemá duši.“

„Jak to můžu vědět jistě? Koukni se na sebe...“

„No jo, asi nemůžeš,“ připustil Charlie.

„Vítej v buddhismu,“ ozvala se Audrey, která se stáhla do rohu místnosti, aby udělala místo pro srocení veverčího lidu kolem telefonního sluchátka.

„To nám moc nepomáhá,“ zavolala Jane.

„Prostě najděte ty pekelné psy,“ prohlásil Charlie. „Ať se se Sophií děje, co chce, oni ji ochrání.“

„A jak to mám udělat? Vylepit letáky s jejich podobiznou. *Ztratili se: dva stoosmdesátikiloví nezničitelní psi. Slyší na jména Alvin a Muhammad.* Tak nějak?“

„To by šlo.“

„Jak jsi je našel ty?“

„Jak jsem je našel? Nemohl jsem je odehnat. Házel jsem jim keksy před expresní autobusovou linkou č. 90, abych se jich zbavil. Ale ona je potřebuje.“

„Potřebuje tátu, Charlie. Dovol mi říct jí, že jsi naživu. Chápu, že nechceš, aby tě viděla, ale můžeme jí říct, že jsi odjel z města. Můžeš si s ní popovídat po telefonu. Tvůj hlas zní skoro stejně – je trochu nakřáplejší a pisklavější, ale ne moc.“

„Ne, Jane. Necháme to, jak to bylo doted. Obě dvě odvádíte se Sophií skvělou práci.“

„Díky,“ zavolala Cassie. „Vždycky jsem tě měla ráda, Charlie. Díky za důvěru a za to, že můžu být jednou ze Sophiiných maminek.“

„Jasně. Něco vymyslím, musím si promluvit s někým, kdo ví víc než já. Zavolám zítra.“

„Zítra,“ zopakovala Jane. Zavěsila, a když zvedla oči, uviděla, jak Sophie vychází ze svého pokoje a oči jí září naději.

„Slyšela jsem, jak říkáš ‚Charlie‘. To byl tatínek? Mluvila jsi s tatínkem?“

Jane si klekla na jedno koleno a rozevřela náruč. „Ne, drahoušku. Tatínek je pryč. Jenom jsem o něm s někým mluvila. Zjišťovala jsem, jestli by nám nemohli pomoci najít pejsky.“

„Aha,“ pípla Sophie a nechala se od tety obejmout. „Stýská se mi po něm.“

„Já vím, zlato,“ řekla Jane. Opřela si tvář o temeno Sophiiny hlavy a cítila, jak jí kvůli tomu děvčátku ten den už potřetí puká srdce. Zamrkala, aby zahнала slzy, a políbila Sophii do vlasů. „Ale jestli jsem si zase rozmazala šminky, máš dalšího zaracha.“

„Pojď sem,“ zavolala Cassie a dřepala si. „Pojď k *hodné* mamince. Dáme si zmrzlinu.“

V buddhistickém centru Tři klenoty se zatím Beefeater Bob podíval na ztichlý telefon, pak na Charlieho. „Laboratorní krysy? Trochu kruté.“

Veverčí lid souhlasně pokyvoval hlavami. *Bylo to trochu kruté.*

„Jane je silně narušená osoba.“ Charlie omluvně pokrčil rameny.

Bob se podíval na ostatní veverčí tvory, navlečené do miniaturní nádhery a poskládané z nejrůznějších náhradních dílů. „Kdybyste nás potřebovali, najdete nás pod verandou,“ oznámil, načež hrdě odkráčel z jídelny. Následovalo ho procesí veverčího lidu. Ti, kteří měli rty, je uraženě špulili.

Jakmile poslední z nich opustil místnost, obrátil se Charlie na Audrey.

„Něco se děje.“

„Očividně.“

„Moje dcera mě potřebuje.“

„Já vím.“

„Musíme najít ty psy.“

„Já vím.“

„Ale nemůže mě vidět takhle.“

„Můžu ti ušít jiné šaty,“ navrhla Audrey.

„Potřebuju tělo.“

„Bála jsem se, že to řekneš.“

„Něco se děje,“ opakoval Charlie. „Musím si promluvit s někým jiným *od fochu*.“

Mike Sullivan dělal natěračce na Golden Gate Bridge dvanáct let, když narazil na prvního skokana.

„Ustup, nebo skočím,“ pohrozil mladík.

Vlastně ani moc mladý nebyl. Vypadal, že je zhruba stejně starý jako Mike, tedy něco málo přes třicet, ale jak se tak křečovitě držel zábradlí, vypadal dost nejistě a nedospěle. Navíc měl na sobě zlatou pletenou vestu, která mu byla aspoň o dvě čísla menší. Vypadal, jako by ho oblékala babička. Potmě.

Nebylo to poprvé, co během Mikovy směny na mostě dostal někdo nápad, že z něj skočí. V průměru tam měli jednoho každé dva týdny a několik jich viděl, nebo – což bylo děsivější – slyšel, jak padají do vody, ale obvykle přelézali zábradlí ze silnice, a ne tady na vrcholu jedné z věží. Úplně poprvé stanul Mike tváří v tvář skokanovi a usilovně se snažil vybatvit si, co je učili na školení.

„Počkej,“ spustil Mike. „Promluvme si o tom.“

„Nechci o tom mluvit. Zvlášť ne s tebou. Co jsi vůbec zač, natěrač mostu?“

„Jo,“ potvrdil Mike defenzivně. Byla to dobrá práce. Trochu moc do oranžova a v chladu, ale pořád dobrá.

„Nechci se o svém životě bavit s chlapem, který natírá most na oranžovo. Pořád dokola. Co bys tak asi mohl říct, abys mi dal naději? Spíš bys měl stát na téhle straně zábradlí se mnou.“

„Tak dobře. Mohl bys teda zavolat na krizovou linku.“

„Nemám telefon.“

Kdo dnes vychází z domu bez telefonu? Ten chlap byl naprostý zoufalec. Ale kdyby se Mikovi podařilo přikrást kousek blíž, mohl by ho chytit. Stáhnout ho zpátky za zábradlí. Odepnul jisticí lano na levé straně a připnul ho na kolmý nosník, potom udělal totéž s pravým jisticím lanem. Vždy používali dvě jisticí lana s velkými nerezovými karabinami a alespoň jedna musela být za všech okolností zaháknutá k mostu. K vrcholu věže mu scházelo asi metr. Mohl by přejít po laně a toho chlápka v pitomém svetru chytit. Jeden Mikův kolega se podobně vyklonil přes zábradlí na lávce pro pěší, chytil skokana a vytáhl ho za límec do bezpečí. Správa parků mu za to dala medaili.

„Můžeš si zavolat ode mě,“ navrhl Mike. Poklepal na mobil, který nosil ve váčku zavěšený za pasem.

„Nedotýkej se té vysílačky,“ vykřikl chlapík ve svetru.

Údržbáři na mostě spolu komunikovali vysílačkami a Mike měl správně skokana nahlásit dřív, než ho oslovil, ale po laně pochodoval více méně automaticky, nedíval se kolem a kluka si všiml, až když do něj skoro vrazil.

„Ne, ne, jenom telefon,“ uklidňoval ho Mike. Stáhl si koženou pracovní rukavici a vytáhl mobil z plátěného váčku. „Koukni, mám to číslo uložené.“ Fakt doufal, že ho má uložené. Šéf jim všem jednou ráno před začátkem směny nařídil, aby si do telefonů zadali číslo na krizovou linku, ale to bylo už před dvěma lety. Mike netušil, jestli ho ještě vůbec má.

Měl. Vytočil krizovou linku. „Vydrž, kámo. Jen chvíli vydrž.“

„Nechoď ke mně,“ houkl na něj skokan. Jednou rukou se pustil zábradlí a vyklonil se.

Přes sto padesát metrů pod ním se lidé kochali pohledem na zátoku, procházeli se, ukazovali do dálky a fotili. O další desítky metrů níž plouvala pod mostem kontejnerová loď dlouhá jak dvě fotbalová hřiště.

„Počkej!“ vykřikl Mike.

„Proč?“

„Hm, protože to bolí. O tom nikdo nemluví. Odsud je to dolů do vody skoro dvě stě třicet metrů. Věř mi, myslím na to každý den. Na hladinu narazíš ve dvou stech osmdesáti, ale ani to tě nemusí zabít. Cítíš to. Bolí to jako prase. Zůstaneš celý polámaný ve studené vodě. Totiž, jistě to nevím, ale...“

„Linka bezpečí. Tady Lily. Jak se jmenujete?“

Mike zvedl prst, aby mladíka požádal o chvíli strpení. „Tady Mike. Pardon, ale měli mě spojit s krizovou linkou pro sebevrahy.“

„Jo, to jsme my. Ale neříkáme si tak, protože to zní depresivně. Co pro vás můžu udělat?“

„Nevolám za sebe, ale kvůli jednomu chlápku, který potřebuje pomoc. Přelezl zábradlí na Golden Gate Bridge.“

„Moje parketa,“ zahlásila Lily. „Předejte mi ho.“

„Nechod blíž,“ huhlal drobný chlapík ve svetru. Zase se jednou rukou pustil. Mike si všiml, že mu začínají fialovět ruce. Bylo hezky, ale nahore ve větru bylo chladno, a protože už pěkně dlouho svíral studené ocelové zábradlí, musela mu být opravdu zima. Všichni natěrači nosívali i v největším horku pod montérkami dlouhé spodky a k tomu rukavice.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Lily.

„Jak se jmenujete?“ tlumočil Mike chlapíkovi ve svetru.

„Geoff s G,“ zněla odpověď.

„Geoff s G,“ hlásil Mike do telefonu.

„Řekněte mu, že nemusí lidem zdůrazňovat to G,“ požádala Lily.

„Říká, že nemusíte lidem zdůrazňovat to G,“ vyřídil Mike.

„Ale musím. Musím. Musím,“ opakoval Geoff s G.

„To G je pro něj důležité,“ oznámil Mike Lily.

„Je hezký?“

„Co prosím?“

„Jak vypadá? Je hezký?“

„Já nevím. Je to chlap. Chystá se skočit z mostu.“

„Popište mi ho.“

„Já nevím. Asi tak třicet. Brýle. Hnědé vlasy.“

„Je čistý?“

Mike se podíval. „Jo. Zdá se, že jo.“

„Zdá se, že je fajn.“

„Prý jste fajn,“ vyřídil Mike Geoffovi.

„Řekněte mu, že jestli sleze dolů, můžeme se sejít, probrat jeho problémy a já ho pak vykourím.“

„Jako fakt?“

„Cílem je vymanit je z krize, Miku. Dostat ho z mostu.“

„Jasně,“ souhlasil Mike. A Geoffovi povídá: „Hele, Geoffe, Lily říká, že jestli slezeš dolů, můžete se sejít a probrat tvoje problémy.“

„Já už nechci nic probírat.“

„Řekněte mu i to ostatní,“ pobízela Lily. „Ta druhá část obvykle zabere.“

„Říká, že tě vykouří.“

„Cože?“ zeptal se Geoff.

„Opakovat už to nebudu,“ oznámil Mike Lily.

„Řekněte mu, že jsem krásná.“

„Jako fakt?“

„Jo, ty pako, jako fakt. Co je na tom tak těžkého k pochopení?“

„Co kdybych vás dal na hlasitý hovor, abyste mu to mohla říct sama?“

„Néééé,“ zakvílel Geoff. Zvedl volnou ruku a máchl do vzduchu.

„Je krásná,“ hlásil Mike.

„Už ne,“ zvolal Geoff. „Už ne.“ Odrazil se od mostu. Žádný výkřik. Vítr.

„Do prdele,“ vydechl Mike. Díval se, potom odvrátil zrak. Nechtěl vidět, jak dopadne. V duchu se připravil na ten zvuk. Připomínalo to vzdálený výstřel.

„Miku?“ ozvala se Lily.

Zadržel dech. Cítil, jak mu v uších tepe krev, a zdola slyšel křik lidí. Vysílačkou dostal zprávu, že byl vyhlášen modrý kód, což znamenalo, že mají všichni zůstat na místě, zajistit se a počkat, než šéf směny vyhodnotí situaci.

„Skočil,“ hlesl Mike do telefonu.

„Krucí,“ ulevila si Lily. „To je na vás, Miku. Na mě ne. Kdybyste mi ho dal k telefonu...“

„Nechtěl si ho vzít. Nemohl jsem se k němu přiblížit.“

„Měl jste ho přimět, aby mi zavolal sám.“

„Neměl telefon.“

„Co za zoufalce vychází z domu bez telefonu?“

„Já vím,“ souhlasil Mike. „Říkal jsem si přesně totéž.“

„No, tak se nedá nic dělat,“ usoudila Lily. „Občas holt někoho ztratíte. Už to chvíli dělám, a i kdybyste se na hlavu stavěl, pár jich vždycky zařve.“

„Díky,“ řekl Mike.

„Zníte jako fajn chlap,“ prohlásila Lily. „Jste sám?“

„Ehm, více méně.“

„Já taky. Na ženské?“

„Mhmm.“

„Hele, mám vaše číslo. Můžu vám zavolat?“

Mike se ještě oklepával z Geoffova skoku. „Jasně.“

„Pošlu vám textovkou svoje číslo. Brkněte kdykoliv.“

„Dobře,“ souhlasil Mike.

„Ale kouření není automatické, Miku. To je čistě krizová záležitost.“

„Samozřejmě,“ opáčil Mike.

„Ale ne že by nepřicházelo v úvahu.“

„Dobře. A co děláte, když zavolá žena?“

„Soucítím. Dokážu přejít z nuly na depresi rychlostí temnoty.“

„Jasně.“

„Hodně toho vím, Miku. Spoustu věcí. Strašných, temných, znepokojivých věcí.“

„Asi bych to měl ohlásit nebo tak.“

„Dobře, zavolejte mi, pa,“ rozloučila se Lily.

„Nashle.“

Mike vrátil mobil zpátky do váčku, vyšplhal na vrchol věže a připevnil svoje jisticí lana na horní lana. Sedl si, sundal si ochrannou přilbu a prsty si prohrábl vlasy, jako by si tak z nich mohl vyčesat trochu toho podivného rána. Zadíval se na obří letecké návěstidlo, které spočívalo na úplném vrcholku věže v oranžově natřené ocelové kleci čtyři metry nad ním, a obloha za ním pomalu tmavla, jak se mu začalo zužovat zorné pole. Téměř omdlel.

Vtom se z boku návěstidla vysoukal ženský trup – skoro jako by dotyčná otevřela okno a vyklonila se z něj. Až na to, že tam žádné okno nebylo.

Z ocelové stěny trčela jako galeonová figura žena v bílých krajkových šatech. Černé vlasy měla stažené do copu a za uchem v nich měla zapíchnutý bílý květ.

„Konečně jsi sám,“ poznamenala. Oslnivě se na něj usmála. „Budeme potřebovat tvoji pomoc.“

Mike vstal a zacouval k zábradlí. Snažil se nekřičet. Místo nadechnutí plačtivě fňukl.

4

Mátomilovo soužení

Svěží hudbu jste našli na rozhraní čtvrtí Castro a Haight, na rohu Noe Street a Market Street. Za kasou stál sám majitel, eponymní pan Svěží. Dva metry patnáct vysoké a sto dvacet pět kilo vážící zlomené srdce. Mátomil Svěží. Na sobě měl mechově zelené plátěné kalhoty a bílou košili s vyhrnutými rukávy. Dokonale vyholená hlava se mu leskla jako naleštěný vlašský ořech, oči měl zlatavé a klid, který ho nikdy neopouštěl, tentokrát ztratil.

V ruce držel obal Coltranova alba *My Favorite Things* a v rysech Tranovy tváře hledal vysvětlení, kam se poděl jeho klid. Za ním se vinylový disk otáčel na hliníkovém talíři gramofonu, který vypadal jako marsovský přistávací modul a vážil tolik co supermodelka. Doufal, že ho ty tóny vrátí do přítomnosti, vymaní ho z budoucnosti i minulosti, úzkosti i lítosti, ale další skladbou na desce byla Gershwinova árie *Summertime* a Mátomil cítil, že nedokáže snést nápor minulosti a budoucnosti, který ta píseň evokovala.

Rozbrečel se jí do hlasové schránky.

Jako by se na něj Trane podíval z obalu desky, odtrhl sopránsaxofon od rtů a poznamenal: „*Uvědomuješ si, že to bylo fakt ubohý, že jo?*“ Klidně se to mohlo stát.

Položil obal desky na polykarbonátový pultík s nápisem „Právě hraje“ a přistoupil ke gramofonu, aby zvedl rameno přenosky, když ve výloze zahlédl ostré hispánské rysy. Inspektor Rivera. Nic se neděje, Rivera jde prostě k němu do krámu. Pohoda. Když s Riverou naposledy mluvil, řádily ve městě strašlivé příšery z Podsvětí a celý známý svět téměř zachvátil chaos. Ale to byla minulost, s dneškem to nijak nesouviselo.

Silou vůle se nutil do klidu, když Rivera otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Pak –

„Sakra, to ne! Okamžitě odsud vypadněte.“

„Pane Svěží,“ kývl mu Rivera na pozdrav. „Myslím, že potřebuji vaši pomoc.“

„Do policejní práce nefušuju,“ oznámil mu Svěží. „Ochranku nedělám už dobrých dvacet let.“

„Já už nejsem u policie. Mám antikvariát na Russian Hillu.“

„Ani knížky neprodávám.“

„Ale prodáváte schránky s dušemi, ne?“ Rivera kývl hlavou k zamčené vitrině z neprůstřelného skla, která nabízela zdánlivě nahodilou sbírku desek, cédéček, kazet, a dokonce i pár starých fonografických voskových válečků.

Mátomil viděl, jak všechny předměty ve vitrině rudě žhnou, jako by se rozzhavily v peci. Prozrazovaly tak, že v sobě skrývají lidskou duši, ale komukoli jinému než obchodníkovi se smrtí museli připadat jako... no jako nesourodá sbírka hudebních nosičů. Rivera věděl o obchodnících se smrtí. Poprvé přišel do jeho obchodu s Charliem Asherem, když se to posralo, když Morríghan neboli „kanálové harpyje“, jak jim Charlie říkal, začaly vraždit sanfranciské obchodníky se smrtí a krást z jejich krámků schránky s dušemi. Teď byl však Rivera jedním z nich, stal se obchodníkem se smrtí a viděl, jak schránky žhnou. Mátomil mu osobně poslal výtisk *Největší velké knihy mrtvých*.

„Četl jste tu knížku, takže víte, že byste tady neměl být a neměl se mnou mluvit,“ spustil Mátomil. „Víte přece, co se stalo posledně, když se spolu začali obchodníci se smrtí bavit. Prostě se vraťte do krámu a dál sbírejte předměty, když se vám objeví v diáři.“

„O to právě jde – já vůbec žádné schránky s dušemi nesbíral.“

„Co tím, kurva, myslíte, že jste nesbíral schránky s dušemi?“

Mátomil Svěží udělal rukama pohyb, jako by uhlazoval imaginární ubrus na stole vyrobeném z okamžité paniky. Znepokojeně a tlumenějším hlasem se zeptal: „Jako vůbec?“

„Koupil jsem si diář a tužku číslo dvě,“ rozhodl se Rivera zdůraznit pozitiva. Usmál se. Na pozadí oplétal Coltrane sladkou, chytlavou melodii *Summertime* chytrým, krásným riffem. „V diáři se objevovala jména a čísla, jak popisovala *Velká kniha*. Ale já s tím nic nedělal.“

„Nemůžete tuhle práce *nedělat*. Někdo to dělat *musí*. Jak se to píše v knize, hned na začátku, hned vedle varování, že nemáte kontaktovat ostatní obchodníky se smrtí. Když budete *Velkou knihu* ignorovat, rozpoutá se tady zasraně děsivé peklo.“

„Už se stalo,“ hlásil Rivera. „Proto jsem tady. U mě v obchodě se objevila taková ženská, teda vlastně to ženská nebyla. Temná bytost.“

„Morríghan?“ Mátomil měl stále ještě před očima osmicentimetrové drápy, kterými Morríghan při střetu s ním rozdrásala stěny vagonu metra. Zachvěl se.

„Jiná,“ řekl Rivera. „Tahle postrádala ptačí rysy. Byla jenom bleďá – oblečená v černých hadrech, jako v rubáši. Žádné spáry jsem neviděl.“

„Jak víte, že to nebyla jenom nějaká potrhlá ženská?“

„Zmizela. V oblaku dýmu. Mému parťákovi přímo před očima. Přes zamčené dveře. A navíc mi to řekla. Říkala, že se jí říká *bean-sidhe*. Měla fakt silný přízvuk, nedokážu to vyslovit jako ona.“

„*Bánší*,“ vydechl Mátomil. „Vyslovuje se to *bánší*.“

„To dává smysl,“ souhlasil Rivera. „Taky dost kvílela. Takže jste ji viděl?“

„Ještě před deseti vteřinami jsem považoval bání za mytickou bytost, ale ten popis sedí. Moje býva – jedna známá – se hodně zabývala keltskými legendami po tom posledním...“

„Takže víte, co tady dělá?“

„Jelikož na rozdíl od vás nejsem detektiv, můžu jenom hádat, ale kdybych měl hádat, hádal bych, že je zvukem, který vydává Podsvětí, když hodíte hovno do větráku špatnou stranou.“

Rivera přikývl, jako že to dává smysl. „Sama sebe označila za ‚zvěstovatelku zkázy‘.“

„Přesně jak říkám.“

„To není všechno,“ pokračoval Rivera.

„Jak jinak.“

Rivera vylíčil Mátomilovi Svěžímu, jak Císař dostal za úkol zaznamenat jména mrtvých a jak trval na tom, že by se na ně jinak zapomnělo. Zároveň mu připomněl, že v minulosti měl ten laskavý šílenec v nadpřirozených událostech před sanfranciskou policií citelný náskok. Nakonec dodal: „Tak co myslíte? Je na tom něco?“

Mátomil pokrčil rameny. „Nejspíš jo. Rozbil jste vesmír, inspektore, těžko říct jak moc.“

„Zdá se, že vás to těší.“

„Fakt? Protože se mi nezamlouvá představa rozbitého vesmíru, schraňuju všechny svoje krámy támhle.“ Na chvíli se mu trochu ulevilo, protože ačkoliv sám sebe přesvědčil, že ztrácí vnitřní klid, měl teď před sebou člověka, který na tom byl očividně ještě hůř. Pak se na Riveru podíval pořádně, jak tam tak uvolněně stál v italském obleku, rysy tváře ostré jako břitva, došlo mu, že policajť, nebo spíš bývalý policajť, klid *neztratil*. Svět kolem něj se bortil, ale Rivera zůstal ledově klidný.

„Tak co mám dělat?“

„Začněte tím, že budete dělat svoji práci.“

„Jsem v důchodu – nebo spíš v částečném důchodu.“

„Začněte sbírat schránky s dušemi.“

„Myslíte, že tam ještě budou?“

„Doufejte, že ano.“

„Jak je najdu?“

„Co se třeba podívat do diáře, který máte plný jmen, inspektore?“

Měl dojem, jako by Rivera ztratil trochu klidu. Zničehonic si roze-
pnul sako, evidentně aby ukázal, že je stále mužem činu.

Mátomil se usmál a předvedl oslnivý srpek měsíce na noční obloze. „To
sako jste si právě rozeplul proto, abyste mohl sáhnout po zbraní?“

„Jistěže ne, jenom tady máte trochu horko. Zbraň nosím u pasu.“ Ri-
vera odhrnul cíp saka a ukázal svůj glock.

„Nosíte zbraň, i když jste v důchodu?“

„V *částečném důchodu*. Ano, zase jsem začal nosit svou starou záložní
zbraň. Bánší mi sebrala paralyzér. A omráčila mě s ním.“

„Takže se vlastně kdykoliv může zjevit a omráčit vás?“

„Zdá se.“

„No, tak hodně štěstí,“ popřál mu Mátomil a připadal si čím dál víc
v pohodě.

„Zavolám vám,“ oznámil mu Rivera. „Dám vám vědět, jak se to vy-
víjí.“

„Když nedáte jinak.“

Rivera se obrátil k odchodu, ale pak se otočil zpět. „Neměl jste náho-
dou podnik s pizzou a jazzem v domě Charlieho Ashera na North Beach?“

„Chvilí. Neklaplo to.“

„Šel jste do toho s tou potrhlou holkou z Asherova krámu, ne?“

„To taky neklaplo.“

„To je mi líto,“ řekl Rivera a znělo to upřímně. „Bývá to těžké. Jsem
rozvedený.“

„Žádné škody nejsou nenapravitelné,“ opáčil Mátomil. „Ta holka má
akorát velký kozy a ostrej jazyk.“

Rivera přikývl. „No, tak to vám přeju hodně štěstí.“ Otočil se a odkrá-
čel z obchodu, zase ledově klidný.

Mátomilu Svěžímu přeběhl mráz po zádech. Zvedl telefon a začal lis-
tovat seznamem kontaktů, chvíli se zastavil u Lilyina čísla, ale než ho

stačil vytočit a uvést do pohybu další potupnou kapitulaci svého klidu, telefon se rozdrnčel a na displeji se objevil nápis *buddhistické centrum Tři klenoty*.

„A kuuuuuurva,“ protáhl Mátomil Svěží pomalu a zlověstně. Vložil do toho jediného sprostého slova spoustu dlouho potlačovaného děsu.

Leguán v mušketýrském kostýmu proběhl pod Mátomilovou židlí a skrz korálkový závěs proklouzl do komory, kde seděl Charlie Asher na prázdné plechovce od oříšků.

„Pěkný klobouk,“ řekl mu Charlie.

Mušketýr pokrývku hlavy sundal, podržel ji v dokonalých maličkých rukách (původně nejspíš mývalích prackách, hádal Charlie) a důstojně se mu uklonil.

„Rádo se stalo,“ pravil Charlie.

Mušketýr pelášil přes komoru dál do kuchyně. Charlie se přes pohupující korálky díval na Mátomila Svěžího, který seděl na převrácené židli. S koleny ve výši ramen připomínal Charliemu obří, mátově zelenou rosničku.

„Tys ten klobouk ještě neviděl?“ podivil se Mátomil.

„Vídám ho každý den, ale dělá mu dobře, když mu ho pochválíš.“

„Laskavost sama.“

Charlie seskočil z plechovky a namířil si to skrz korálky do jídelny.

Mátomil Svěží ho zarazil mávnutím ruky. „Zůstaň tam, Ashere. Potřebuju si s tebou promluvit.“

„Proč se mnou nemůžeš mluvit, když jsem na stejné straně tohohle závěsu jako ty?“

„Protože, když se na tebe dívám, během chvilky zapomenou, o čem mluvím. Napadá mě akorát, že bych tě měl odehnat holí.“

„Jauvajs.“ Charlie se odlouдал zpátky do komory a vylezl si na plechovku. „Co tě trápi?“

„Tys volal mně.“

„Ale tys přišel.“

Mátomil Svěží sklonil hlavu a poškrábal se na hlavě. „Napadlo mě, že když se my dva bavíme, už to není jako dřív.“

To Charlie rád slyšel. „Takže když je Sophie Luminatus a je po všem, nemusíme se bát, že Podsvětí povstane?“

„Ne. Myslím, že se vlna sraček už zvedá. Když jsi sbíral schránky s dušemi, kolik jsi jich odhadem vyzvedl za rok? V průměru.“

„Nevím, pár týdně. Někdy víc, někdy míň.“

„Jo, já taky. Takže řekněme sto ročně. A ve městě ročně zemře zhruba pět a půl tisíce lidí. Takže tu musí fungovat přibližně pětapadesát obchodníků se smrtí.“

„Asi tak,“ souhlasil Charlie. „V Sedoně jsem narazil na obchodníka se smrtí, který přišel vyzvednout schránku s duší méj matky, a ten také mluvil o dvou týdně.“

„Dobře,“ navázal Mátomil. „Takže když tenkrát síly temnot povstaly, když to vltlo do větráku, znali jsme ve městě všeho všudy deset obchodníků se smrtí a Morríghan povraždily všechny kromě nás tří. Dvou, když tě připočítáme k mrtvým.“

„Což nejsem,“ ohradil se Charlie.

„Ale už nesbíráš duše. Už nemáš krám, přes který bys je posílal dál.“

„Dobře, tak mě nepočítej.“

„A tvoji kopii *Největší velké knihy mrtvých* jsem poslal inspektoru Riverovi.“

„Jo. Zajímalo by mě, jak si vede.“

„Zastavil se u mě v krámě těsně předtím, než jsi zavolal. V jeho anti-kvariátu se zjevila bánš a omráčila ho paralyzérem.“

„Takže si pořád nemůže zvyknout, že je v důchodu?“

„Nevyzvedl ani jedinou schránku s duší.“

„Ani jednu?“

Mátomil zavrtěl hlavou. „To dělá minimálně stovku neposbíraných duší, stovku duší, které se nedostaly k novému majiteli. A to nevíme, co se stalo s dušemi, které měli obstarat ti ostatní mrtví obchodníci se smrtí.“

„Vždycky jsem si myslel, že když nějaký obchodník se smrtí zemře, zaujme jeho místo někdo jiný. Audrey říká, že se o ten mechanismus postará vesmír. Že všechno usiluje o rovnováhu.“

„Myslíš tu Audrey, která tě strčila do téhle malé zrůdy?“

Charlie zamával pařáty, aby ten postřeh popřel, ale došlo mu, že ho spíš potvrdil. „A co mi tím vším chceš říct?“

„Rivera říkal, že se jména v jeho diáři dál objevovala, i když duše nevyzvedával. Co když nikdo nesbíral duše těch zabitých obchodníků se smrtí? Co když jsme porážkou Podsvětí narušili rovnováhu? Co když ty zabité obchodníky se smrtí nikdo nenahradil? Co když zůstalo od řádění Morrighan tisíc nevyzvednutých duší? Možná víc. Tenkrát zemřela ve městě spousta lidí. Co když mezi nimi byli další obchodníci se smrtí, které jsme neznali, a všechny ty duše nikdo potom nesbíral?“

„Slyšel jsem je, jak se pohybují pod ulicemi a pokřikují na mě, když jsem přišel pozdě pro *jednu jedinou* duši,“ utrousil Charlie. „Když se pak dostaly ke všem schránkám s dušemi z našich krámů...“

„Sračky lítaly všude,“ doplnil Mátomil. „A teď to vynásob deseti, dvaceti.“

„Takže myslíš, že ta bánší...“

„Myslím, že ta mrcha zvěstuje blížící se podívanou.“

„A sssakra,“ ulevil si Charlie, spousta jeho zubů si tu sykavku náležitě vychutnala.

„Mhm. Víš, kam se poděl tvůj starý diář?“

„Počítám, že je u mě v bytě. Neumím si představit, že by ho Jane vyhodila.“

„Zavolej jí.“ Mátomil vytáhl z kapsy saka mobil.

„Budeš mi muset pomoci vytočit číslo,“ zase zašermoval Charlie pařáty. Na přejíždění po dotykových displejích a mačkání tlačítek se jednoduše nehodily. Nadiktoval Mátomilovi příslušné číslo. Telefon zvedla Cassie a chvíli čekali, než našla Charlieho diář – tříletý kalendář, z něhož před smrtí vyžil jen první rok.

„Je zaplněný na celý rok, Charlie,“ hlásila Cassie po telefonu. „Poslední zápis je z dneška. Jak je to možné?“ Charlie se podíval na Mátomila

Svěžího a zase zalitoval, že nemá obočí – kdyby je měl, býval by na vysokého obchodníka se smrtí významně jedno povytáhl.

„To nevím, Cassie. Snažím se to zjistit. Vrať ten diář zpátky a já zavolám, jakmile na něco přijdu. Díky.“

Mátomil zavěsil. „Když započítáme jenom tebe a Riveru, máme tu hned pár stovek nesebraných duší.“

„A ty myslíš, že jich mohou být tisíce.“

„Jen v samotné Bay Area.“

„Asi je to v pohodě, taková spousta duší a nic se nestalo.“

„Bánší,“ upozornil ho Mátomil a zdůraznil to zdviženým prstem. „Sama sebe označuje za *zvěstovatelku* zkázy, Ashere. Víš, co je *zvěstovatel*?“

„Upřímně doufám, že značka skotské whisky.“

„Je to posel, který hlásá, co se *stane*. A konkrétně bánší oznamuje smrt.“

Charlie se zachvěl. „Velkou Smrt, nebo malou smrt.“

Mátomil Svěží pokrčil rameny, zavrtěl hlavou.

„Tak mi budeš muset pomoci najít tělo,“ prohlásil Charlie.

„Cože?“

„Proto jsem ti volal. Pomůžeš mi najít tělo. Pak se společně můžeme pokusit napravit to, před čím nás bánší varuje.“

„Myslíš jako nějakou mrtvolu?“

„Ne tak docela. Někoho, kdo se má stát mrtvolou, ale než se mrtvolou stane.“

„Nevztahuje se to na každého?“

„Myslím *těsně* před tím, než umře. Jako že musíme být u toho, až zemře.“

„Žádáš mě, abych ti pomohl někoho zabít? Protože odpověď zní ne.“

„Přivedu Audrey. Vysvětlí ti to.“

5

Podverandový lid

„Chöd,“ řekla Audrey. D se nevyslovovalo, takže to znělo trochu jako pozdrav.

„Chöd?“ zopakoval Mátomil Svěží. Nemohl odtrhnout oči od překvapené čárky, kterou jí tvořily vlasy na čele, a byl za to vděčný, protože se aspoň nemusel dívat na Charlieho, což mu bylo nepříjemné. Když přišla Audrey, vymínila si, že Charlie vyjde z komory, takže teď všichni seděli u dubového stolu v jídelně buddhistického centra, Mátomil a Audrey na židlích, Charlie na plechovce od oříšků na stole.

„Chöd je rituál, který provedu, abych Charlieho přenesla do nového těla.“

Když ji Mátomil viděl před lety poprvé ve svém obchodě, byla hubená jako tyčka, nebyla nalíčená a na oholené hlavě jí rašilo krátké strniště. Tehdy si dovedl snadno představit, že je buddhistickou mniškou, i když ho v první chvíli napadlo, jestli spíš neprodělala chemoterapii. Teď to bylo mnohem těžší, protože měla vlasy jak hvězda travesti show a její oblé ženské tvary vyplňovaly džíny i funkční tričko s nápisem San Francisco Giants. *Téhle* ženě svěřil tibetský mistr tajné knihy mrtvých? Jak je to možné? Vždyť chodí s maňáskem!

„Nemůže použít *phowu cíleného přenosu*, kterou stvořila veverčí lid,“ ozval se Charlie.

„Neměli bychom jak zjistit, jestli v tom těle není jiná duše,“ vysvětlovala Audrey.

„A proč nemůžete použít mrtvolu? Proč neuděláte tu věc s nesmrtelností?“

„*Phowu*,“ doplnila Audrey.

„Protože to není trvalé,“ vykládal Charlie. „Pamatuješ na ty babičky, které jsme tady v buddhistickém centru viděli, když jsme sem poprvé přišli? Ty, které jsem měl v diáři, ale nezemřely, protože na ně Audrey použila *phowu nesmrtelnosti*?“

„Jo, ony už tu nebydlí?“

„Všechny jsou po smrti.“

„Šest měsíců,“ doplnila Audrey. „Děle žádná nevydržela.“

„Fakt? To je mi líto. Proč jste mi nezavolali?“

„*Velká kniha* říkala, že bychom ti neměli volat,“ namítl Charlie. „A pokud se nepletu, prohlásil jsi něco jako: ‚Nikdy mi nevolej, Ashere. Nikdy, nikdy, nikdy.‘“

Mátomil sklonil hlavu a kývl. *Opravdu* to řekl. „Ale *nakonec* jsi přece zavolal a sedíš tady, ty i tvoji malí kamarádi jste i po roce v pořádku, na čarodějnickém hábitu nemáš ani flíček, zatímco ty bábinčky do šesti měsíců zemřely.“

„Vlastně ani přesně nevíme, jak fungují – myslím veverčí lid,“ řekla Audrey a omluvně se podívala na Charlieho.

„To nic,“ chlácholil ji a položil jeden spár na její ruku. „Jsem jedním z nich.“

Audrey se prstem dotkla Charlieho pařátu a zadívala se do jeho bezvýrazných černých očí.

„Počkat,“ vyhrkl Mátomil Svěží. „Neříkejte mi, že jste...?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Charlie.

„V žádném případě,“ potvrzovala Audrey.

„To by bylo úchylné,“ prohlásil Charlie. „I když... už jsem ti ukazoval tohle?“ Začal si odepínat pásek hábitu, pod nímž jako by měl na těle kolem pasu navlečenou pneumatiku.

„Ne!“ zvolal Mátomil. „Totiž, ano, ukazoval.“ Zvedl ruku, aby si zaloclonil oči a neviděl, jak si ta loutka s krokodýlí hlavou znovu zavazuje kouzelnický hábit. Když si vsugeroval, že je Charlie vlastně jenom velmi složitý reproduktor, snašel se mu pohled na něj o něco lépe, ale představa reproduktoru s gigantickou fujarou byla o fujaru dál, než dokázal vstřebat.

„Pane Svěží,“ oslovila ho Audrey, „potřebujeme, abyste nám pomohl najít někoho, kdo by Charliemu dobrovolně předal své tělo.“

Mátomil se zaklonil, jako by se od ní musel odtáhnout, aby ji pořádně viděl. „Jak bych měl, sakra, někoho takového najít, a i kdybych ho našel, proč by něco takového dělal?“

„No,“ začal Charlie, „někdo by mohl, kdyby věděl, že stejně zemře, že jeho duše stejně opustí jeho tělo.“

A Mátomilu Svěžímu rázem došlo, proč mu zavolali. „Chcete, abych vám dal vědět, až se mi v diáři objeví nové jméno. A co pak? Půjdete ho ukecat, ať vám přenechá svoje tělo?“

„Ano. A bude to muset být ta správná osoba,“ doplnila Audrey. „Musí to být někdo, kdo zemře nešťastnou náhodou. Kdyby to byl někdo nevyléčitelně nemocný, nevím, jestli by choroba prostě nepokračovala jako u těch babiček.“

Mátomil zavrtěl hlavou. „Přece víte, že u jmen není uvedená příčina smrti, ne? Dostáváme jenom jméno a počet dní, které máme na vyzvednutí duše.“

„Pravda,“ potvrdil Charlie. „Ale Audrey se za tím člověkem může vypravít. Zjistí, jestli není nemocný. Jestli má správné pohlaví. Myslím, že bych asi nezvládl být ženou.“

„Protože být ženou by byl krok zpátky oproti tomu, čím jsi teď?“ usmál se Mátomil Svěží.

„Protože kdybych se ráno probudil a uviděl svoje prsa, už bych nikdy nevyšel z domu,“ upřesnil Charlie.

„Prsa má vážně rád,“ potvrdovala Audrey.

„I když jsme spolu strávili jen jednu noc,“ řekl Charlie.

„Ale byl jsi velmi pozorný,“ doplnila Audrey.

„Já jsem vždycky pozorný. Zrovna teď se na ně dívám.“

„Nechte toho!“ zaječel Mátomil. *Byli* pár. Mluvili jako pár. Buddhistická mniška s potrhlym účesem a obludný krokodýlí čaroděj. To bylo špatně. Moc, moc špatně. Copak je jenom on na světě sám? „Nemůžu to udělat. Neměli jste mi volat.“ Vstal.

„Jsi jediný, kdo nám může pomoci,“ ozval se Charlie.

„To není možné. Musím zjistit, jestli ty ostatní obchodníky se smrtí někdo nahradil, jestli dělají svoji práci.“

„Pane Svěží,“ Audrey také vstala. „Když jsem si myslela, že obchodníci se smrtí jaksí uvěznují lidské duše, když jsem se před vámi snažila schránky s dušemi zachránit, pomohl mi veverčí lid. Rozběhli se po celém městě. Několik z vás jsem našla sama, ale jiné našli úplně sami. Oni vidí, jak schránky s dušemi žhnou. Umí se nepozorovaně pohybovat po městě. Mohou vám pomoci. Můžeme vám pomoci.“

„Ne.“ Mátomil se obrátil k odchodu a přede dveřmi sehnul hlavu. V minulosti dostal lekci, jak nízké mohou být sto let staré dveře. Na futru nad kuchyňskými dveřmi byla stále ještě oválná promáčkлина ve tvaru jeho lebky, jak sem poprvé napochodoval, aby Charlieho zachránil.

Charlie seskočil ze stolu a cupital za vysokým mužem. „Mátomile, moje dcera mě potřebuje! Vždyť ani neví, že jsem naživu.“

„Tak za ní zajdi.“

„Nemůžu za ní jít takhle.“

„Ona to zvládne. Děti jsou odolné.“ O dětech vůbec nic nevěděl, ale slyšel, jak to říkají jiní. „Ona to pochopí. Koneckonců je *Velká Smrt*.“

„Ne, není. Zdá se, že ztratila své – no – schopnosti. Je to jen normální holka. Pekelní psi zmizeli, a jestli hrozí další povstání Podsvětí, nebude mít nikoho, kdo by ji chránil.“

Mátomil se zastavil, ale neobrátil se. „Nechci kritizovat, Ashere, protože vím, že toho máš hodně, ale tohle je tvůj problém.“